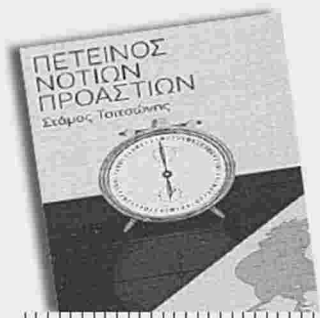

Εκδόσεις

ΣΤΑΜΟΣ ΤΣΙΤΣΟΥΝΗΣ

«Πετεινός νοτίων προαστίων»

Κριτική, σελ. 256

Στη νέα συλλογή διηγημάτων του, ο Στάμος Τσιτσούνης απομακρύνεται για λίγο από τη χρήση των μαθηματικών, ως συνδετικού κρίκου των ιστοριών του, αλλά διατηρεί την ίδια ισχυρή δομή και αφήνεται ξανά στην καλλιέργεια της πυκνής αφήγησης κρατώντας αμείωτο το χιούμορ, την ειρωνεία και την ανατροπή. Αυτή τη φορά συνδέει μεταξύ τους πρόσωπα και καταστάσεις, σαν σενάρια ταινιών μικρού μήκους, σε έναν κόσμο εξηρησιαστικό που συγγενεύει πολύ με τον δικό μας.

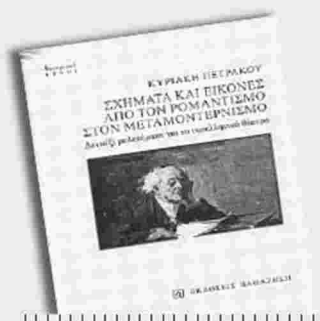

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΧΑΡΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

«Πειραιώτες»

Τόπος, σελ. 176

Μικρές ιστορίες από τη ζωή των Πειραιωτών στις δεκαετίες '50 και '60. Η σκληρή ζωή του λιμανιού, οι κάθε λογής χαρακτήρες, η ζωή με το ένα πόδι στη στεριά και το άλλο στη θάλασσα, η ανοικτή ματιά των λιμανισίων, η μετανάστευση, οι ιδιότυποι και περιθωριακοί τύποι, το ρεμπέτικο, οι συμμορίες και η κρατική βία, περνούν από τις σελίδες του βιβλίου και καταγράφονται με σκληρό χιούμορ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΕΤΡΑΚΟΥ

«Σχήματα και εικόνες από τον ρομαντισμό στον μεταμοντερνισμό- Δεκαέξι μελετήματα για το νεοελληνικό θέατρο»

Παπαζήση, σελ. 544

Τα παρόντα μελετήματα είναι κυρίως ερευνητικής φύσεως. Πέρα από τα ιστορικά στοιχεία, γίνονται και αναλύσεις περιεχομένου και παραστάσεων- η ύπαρξη των μαγνητοσκοπήσεων έχει λύσει το θέμα της εξαφάνισης της θεατρικής παράστασης των προηγούμενων εποχών και των παραπόνων των καλλιτεχνών της για το εφήμερο της τέχνης τους. Παρουσιάζονται εδώ προς χρήση των θεατρολόγων και παντός ενδιαφερομένου.

“Ο κάθε ένας καταθέτει τη δική του μαρτυρία, μέσα από την οποία ζωντανεύει το μουρλό σύμπαν της εποχής εκείνης.”

έναν αιώνα. Ο κάθε ένας καταθέτει τη δική του μαρτυρία, μέσα από την οποία ζωντανεύει το μουρλό σύμπαν της εποχής εκείνης.

Ένα σύμπαν το οποίο περιλαμβάνει: το σαρκοφάγο σκοτάδι μέσα στα αντίσκηνα των φαντάρων, την πρώτη φωτογραφία σελφι, το υψωμένο φρούδι του Ορσον Ουέλς, ένα πιάτο βραστή γίδα κάπου στον Βαρδάρη, τα φονικά κουνούπια της μαλάριας, δύο ξεκαρδιστικά ανέκδοτα για τα κουνούπια γενικώς, μια μπανιέρα με το αίμα τριάντα φαντάρων, στοχασμούς για την οικονομική κρίση των ημερών μας, έναν ύμνο για την αφανή επέτειο των εκατό χρόνων από την επινόηση του φερμουάρ και της σερβιέτας και του ηλεκτρικού ψυγείου, γουρουνιές ξένων φαντάρων στα μιούζικ κωλ της πόλης με και εκρήξεις ερωτοπάθειας, μια περιδιάβαση της ρωσικής ενδοκώρας του 1915 με τρένο, μια ρώσικη συνταγή για το κεφαλόπουλο, ένα μάτι πάνω σε μια κοσέρβα κορν μπιφ σαν ισταλείσει σε κάποιο πεδίο μάχης έξω από τη Φλώρινα, τη φράση «ο κάθε άνθρωπος είναι το απόρριμμα της εικόνας του», στοχασμούς για τα αποφάγια που αφήνουν οι αποθαμένοι στο ψυγείο τους, εικόνες από τη μεγάλη πυρκαγιά της πόλης στα 1917 σε σκηνοθεσία του Ταραντίνο.

Κι όλα αυτά συμβαίνουν μέσα στο ζεστό κινηματοθέατρο ενώ έξω χιονίζει. Το «Εξω χιονίζει» (εκδ. Πόλις) του Σάκη Σερέφα είναι ένα πεζογράφημα για την πολυφυλετική Θεσσαλονίκη στη δίνη του Μεγάλου Πολέμου. Μια αντιρωϊκή ματιά.

Παρουσίαση

Εξω χιονίζει... Επί σκηνής από το υπερπέραν τα εκτοπλάσματα έξι ξένων στρατιωτών

2015 Συμπληρώνονται εκατό χρόνια από την έλευση των ξένων στρατιωτών στη Θεσσαλονίκη, στο πλαίσιο του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Οι δημοτικές αρχές της πόλης διοργανώνουν μια επετειακή εκδήλωση σε γνωστό κινηματοθέατρο, όπου, με τη μεσολάβηση του μέντιουμ Νίνα, καταφθάνουν από το υπερπέραν και σωματοποιούνται επί σκηνής τα εκτοπλάσματα έξι ξένων στρατιωτών που βρέθηκαν στο μέτωπο της Θεσσαλονίκης πριν από

«ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ» Ένα πτώμα στον Τάμεση και μια ύποπτη

Όταν ανακαλύπτεται ένα πρησμένο και μελανιασμένο πτώμα να επιπλέει στον ποταμό Τάμεση, η αστυνομία μπορεί τουλάχιστον να είναι οίγουρη ότι η αναγνώριση του θύματος δεν θα αποτελέσει πρόβλημα. Γύρω από τον καρπό του νεκρού ανθρώπου, υπάρχει ένα νοσοκομειακό περικάρπιο. Επάνω του, είναι γραμμένο ένα όνομα: Δρ Φ. Κλάιν. Όμως η ψυχοθεραπεύτρια Φρίντα Κλάιν είναι ολοζώντανη. Και καθώς δεν αργούν να βρεθούν στοιχεία που τη συνδέουν με το έγκλημα, καθίσταται η υπ' αριθμόν ένα ύποπτη! Μη έχοντας τη δυνατότητα να πείσει την αστυνομία για την αθωότητά της, η Φρίντα αναγκάζεται να πάρει μία πολύ ριψοκίνδυνη απόφαση προκειμένου να μπορέσει να ενώσει όλα τα κομμάτια του αποτρόπαιου παζλ και να ανακαλύψει την αλήθεια, πριν να είναι πολύ αργά τόσο για την ίδια όσο και για τους ανθρώπους που αγαπά. Η «Οργισμένη Παρασκευή» (εκδ. Διόπτρα) είναι το πέμπτο, καθηλωτικό και συναρπαστικό μυθιστόρημα της σειράς με πρωταγωνίστρια τη Φρίντα Κλάιν, ενώ η υπογραφή Nicci French αποτελεί για εγγύηση.

Μια εξαιρετική συλλογή δοκιμίων της Βιρτζίνια Γουλφ Απάντηση στο αιώνιο ερώτημα: Πόσο δύσκολο είναι να γράψεις ποίηση

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΑΪΛΑΚΗ

Η παιδική ανάμνηση ενός απολεσθέντος παραδείσου από τη μία και η αδυναμία συνθηκολόγησης με τον θάνατο από την άλλη, το άπλετο φως των χαρούμενων αναμνήσεων, αλλά και ο διαρκής φόβος της εξαφάνισης των αγαπημένων προσώπων: Σε όλη της τη ζωή η Βιρτζίνια Γουλφ (1882-1941) θα προσπαθούσε να ισορροπήσει ανάμεσα στην εξιδανικευμένη εικόνα των ευτυχισμένων καλοκαιριών της Κορνουάλης των παιδικών της χρόνων και τον πρώιμο θάνατο της μητέρας, της αδερφής και του πατέρα.

Η υπερεισθησία, ωστόσο, που είναι τόσο διάχυτη στη λογοτεχνία της, θα κάνει τη ζωή της ιδιαίτερα εύθραυστη και χασακική. Εάν το ζητούμενο υπήρξε η ψυχική ισορροπία και ευτυχία, τότε σίγουρα απέτυχε παταγωδώς. Αλλά, από νωρίς διαισθάνθηκε ότι η ευτυχία για εκείνη, δεν μπορεί παρά να είναι λογοτεχνική. Και, πράγματι, μέσα από τη συγγραφική δραστηριότητα θα αγχίξει κάποιες στιγμές που θα έχουν κάτι από τα υπερφωτισμένα καλοκαίρια στην Κορνουάλη, κάτι σαν αντιγλία αιωνιότητας. Μόνο που τέτοιες στιγμές διαρκούν ελάχιστα, με την ίδια να αμφιρρέπει μεταξύ εξαντλητικής έντασης και ακραίων συναισθηματικών μεταπτώσεων.

Με το πέρασμα του χρόνου, επιδεινώνεται η ικανότητά της να ξεχωρίζει με σαφήνεια το πραγματικό από το φανταστικό, με την ιδιοφυή λογοτέχνη να εστιάζει περιπαθώς στις λεπτομέρειες. Έτσι, στο αριστουργηματικό «Τα κύματα» (1931), οι ήχοι της θάλασσας φτάνουν στο σημείο να εκμηδενίζουν την ηλίκη για χάρη του ρυθμού. Μάλιστα, με την επιλογή μιας φαινομενικά ασήμαντης λεπτομέρειας, καταφέρνει να υποβάλει τον αναγνώστη σε ένα αναπάντεχο όραμα και να τον κάνει να διαισθάνεται μία αθέατη συνάφεια των πραγμάτων, μέσα από μια ασυνήθιστη

Θίγει επίμαχα θέματα ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ (ΕΜΠΝΕΥΣΗ, ΘΕΜΑ, ΤΕΧΝΟΤΡΟΠΙΑ, ΥΦΟΣ, ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ), ΣΥΓΚΡΙΝΕΙ ΤΕΧΝΟΤΡΟΠΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΥΕΙ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΕΡΙΓΥΡΟ (ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΤΑΞΕΙΣ, ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ) ΠΟΥ ΕΠΗΡΕΑΖΕΙ ΚΑΙ **διαμορφώνει** ΤΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΠΟΥ ΓΡΑΦΟΥΝ, ΕΠΙΣΚΟΠΩΝΤΑΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΤΟΝΤΑΣ ΜΕ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΔΙΑΥΓΕΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ ΚΑΙ ΡΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

εκφραστική δεινότητα: Η πλημμυρίδα και η άμωπη, τα κύματα που σπάζουν αφρίζοντας στην ακρογιαλιά και σβήνουν, έρχονται να αναδείξουν την αντίστιξη ανάμεσα στην κίνηση και τη στασιμότητα, τη ζωή και τον θάνατο, τον χρόνο και την αιωνιότητα. Αν' την άλλη, τίποτα δεν είναι τυχαίο, αφού τόσο η οπτική της, όσο και η συγγραφική τεχνική της διαμορφώθηκαν με αξιοσημείωτη μεθοδικότητα. Σε κάθε περίπτωση, η σημαντικότερη συνεισφορά της στη λογοτεχνία βρίσκεται στην

εγκατάλειψη του πανοραμικού μυθιστορήματος για το προοπτικό, κάνοντας χρήση της «ροής της συνείδησης».

Πρόκειται για έναν τρόπο γραφής που καταργεί τη γραμμική χρονολογική σειρά των γεγονότων, για να εστιάζει αποκλειστικά στους παλμούς της συνείδησης, τα συναισθήματα, τις σκέψεις που κυριεύουν τον εκάστοτε κεντρικό χαρακτήρα. Στη χρήση αυτής της τεχνικής δεν πρόκειται για παρουσίαση των ρεαλιστικών λεπτομερειών του εξωτερικού κόσμου μέσα από τη συνείδηση του πρωταγωνιστή, αλλά οι σχηματισμοί εικόνων που δημιουργούνται στη συνείδησή του, τη στιγμή που βιώνει τα γεγονότα. Η συγγραφική της διαδρομή περιλαμβάνει κλασικά πια έργα, όπως τα «Η Κυρία Ντάλογουεϊ» (1926) και «Στο Φάρο» (1927), με τη Βιρτζίνια Γουλφ να

ζει τη συγγραφική περιπέτεια στα όριά της. Ένα πραγματικά θαυμαστό ταξίδι στη δίνη της μυθιστορηματικής δημιουργίας από το οποίο κάθε φορά βγαίνει όλο και πιο πετυχημένη, όλο και πιο εξασθενημένη. Η Βιρτζίνια Γουλφ -θα μπορούσε κανείς να ισχυρισθεί- ότι

δεν έζησε μία, αλλά πολλές ζωές, δοκιμάζοντας τα πάντα: τη μοναξιά, την κοσμικότητα, τους πολιτικούς αγώνες, την τρέλα, την ανεξαρτησία, τις ομοφυλοφιλικές σχέσεις, τον γάμο. Εζήσε έντονα, τόλμησε όσο λίγες γυναίκες της εποχής της, και αποφάσισε η ίδια τη στιγμή εκείνη που αυτή η ζωή έπρεπε να τελειώσει. Πάντως, και μόνο την «Κυρία Νταλογουεϊ» να είχε γράψει, θα ήταν αρκετό για να συμβάλει στον επαναπροσδιορισμό της τέχνης του μυθιστορήματος, εξελίσσοντας

τον επιφανειακό ρεαλισμό, που στηριζόταν στις εξωτερικές λεπτομέρειες, σε μια βαθύτερη έρευνα του συνειδητού κόσμου. Όπως ο «Οδυσσέας» του Τζέιμς Τζόυς, έτσι και το μυθιστόρημα της Γουλφ διαδραματίζεται σε μία μόνο μέρα μέσα από την οποία εξετάζεται η τραυματική εμπειρία και οι πληγές που αφήνει ο πόλεμος στην ανθρώπινη ψυχή. Χώρος δράσης είναι το Λονδίνο το καλοκαίρι του 1923, πέντε χρόνια μετά τη λήξη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου.

Η 52άχρονη κυρία Ντάλογουεϊ, προτοιμάζει μια από τις συνηθισμένες κοσμικές δεξιώσεις της, όταν φτάνει ξαφνικά από την Ινδία ο πρώτος της έρωτας, ο Πίτερ Γουόλς. Ο ερχομός του της ξυπνάει έντονες αναμνήσεις από το παρελθόν και προκαλεί έντονες αναταράξεις στο παρόν. Ένα εμβληματικό μυθιστόρημα του μοντερνισμού, μια ιδιοφυής λογοτεχνική σκιαγράφηση της ανθρώπινης συνείδησης στην οποία το παρελθόν καθορίζει ποικιλοτρόπως και συχνά απρόσμενα το παρόν, με τις σχέσεις των δεκάδων ηρώων να αποκαλύπτονται αποσπασματικά, μέσα από συνεχείς μεταφορές. Όσο για το «Γράμμα σε έναν νέο ποιητή και άλλα κείμενα» (εκδ. Πατάκη) είναι μία εξαιρετική συλλογή δοκιμίων της Γουλφ μέσα από την οποία θίγει επίμαχα θέματα της συγγραφής (έμπνευση, θέμα, τεχντροπία, ύφος, χαρακτήρες), συγκρίνει τεχντροπίες και αναλύει τον κοινωνικό και ιστορικό περίγυρο (κοινωνικές τάξεις, πολιτική, σημαντικά γεγονότα) που επηρεάζει και διαμορφώνει τη συνείδηση των ανθρώπων που γράφουν, επισκοπώντας και αντιπαράθετοντας με εξαιρετική διαύγεια σημαντικές περιόδους και ρεύματα της λογοτεχνίας. Και, βέβαια, ξεχωριστό ενδιαφέρον παρουσιάζει το δοκίμιο της «Γράμμα σε έναν νέο ποιητή». Με αυτό απαντά στο αιώνιο ερώτημα για τη δυσκολία του να γράψει κανείς ποίηση. Και όλα αυτά, εν μέσω αναταραχών και απρόσμενων κοινωνικών αλλαγών που επηρεάζουν τη ροή της συνείδησης...

Εκδόσεις

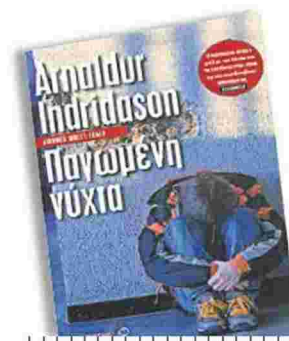

ΓΙΟΥΛΙΑ ΒΟΥΛΑΝΑΚΗ

«Το ταξίδι του Αλ του Χημιστή»

Εστία, σελ. 88

Οι εικόνες μου προστίθενται ό αυτές ενός τόπου που πληθεί μνημίων, λαών, θρησκειών. Οι κάτοικοί του συχνά ξεχνούν τις οβρέικες γειτονιές, τα μουσουλμανικά μνημεία, τα βενετσιάνικα ονόματα, τις χαλιούτικες μνήμες, το πολύχρωμο αίμα τους, την αρχαιότατη ευγένεια του τόπου, την ώσμωση των πολιτισμών, που εκών άκων τους φιλοξένησε. Προδίδουν (ανεπιστρεπτεί;) την ίδια τη στόφα τους: από περήφανοι και αξιοπερείς γίνονται προκατειλημμένοι και μίζεροι. Αντί ανοιχτοί, κλείνουν. Οι άνθρωποι του κόσμου ξεπέφτουν σε μικροαστούς.

ARNALDUR INDRIDASON

«Παγωμένη νύχτα»

Μεταίχμιο, σελ. 408

Ένα μελαμψό αγόρι κείτεται νεκρό στο παγωμένο χώμα μέσα σε μια λίμνη αίματος. Ο ετεροθαλής Ταϊλανδός αδερφός του έχει εξαφανιστεί. Μήπως είναι αναμειγμένος στον φόνο ή απλώς φοβάται για τη ζωή του και κρύβεται; Ενώ οι υποψίες ότι το κίνητρο της δολοφονίας είναι ρατσιστικό εντείνονται, η αστυνομία λαμβάνει αναφορές ότι ένας υποτιθέμενος παιδόφιλος κυκλοφορεί στην περιοχή. Η έρευνα του επιθεωρητή Έτλεντουρ θα ξεσκεπάσει την ένταση που σιγοβράζει κάτω από την πολιτισμένη και πολυπολιτισμική επιφάνεια της ισλανδικής κοινωνίας.

ΚΛΑΙΠ ΚΕΝΤΑΛ

«Ξέρω πού είσαι»

Πατάκη, σελ. 438

Η Κλαρίσα φοβάται όλο και περισσότερο τον συνάδελφό της Ρέιφ, με τον οποίο πέρασε μια νύχτα μαζί υπό αδιευκρίνιστες συνθήκες. Ο Ρέιφ δεν την αφήνει σε ησυχία και δε δέχεται αντηρήσεις. Είναι πάντα εκεί... Όταν καλείται να παραιστεί ως ένορκος, η Κλαρίσα ανακουφίζεται. Η δικαστική αίθουσα είναι ένα ασφαλές καταφύγιο, ένα μέρος στο οποίο ο Ρέιφ δεν μπορεί να εισχωρήσει. Όμως, καθώς ξεδιπλώνεται μια βίαιη ιστορία απαγωγής και κακοποίησης στην αίθουσα του δικαστηρίου, η Κλαρίσα αρχίζει να βλέπει αντιστοιχίες μεταξύ της κατάστασής της και αυτής της νεαρής γυναίκας στο εδάφιο του μάρτυρα.